

[Miljøministeren]

andre virksomheder på grund af brugen af spildolie anvendt til fyringsformål.

Reglerne om bortskaffelse af olieaffald er nærmere beskrevet i miljøministeriets bekendtgørelse nr. 410 af 27. juli 1977 om olieaffald m.v. og i cirkulæret om olieaffald af 1. september 1977.

Det fremgår heraf, at virksomheder, på hvilke der fremkommer olieaffald, skal anmelde dette til kommunalbestyrelsen og aflevere det på et af kommunalbestyrelsen anvist sted, medmindre virksomheden over for kommunalbestyrelsen godtgør, at olieaffaldet ved virksomhedens foranstaltning transporteres og bortskaffes på forsvarlig måde.

I cirkulæret om olieaffald fremgår under punkt 5, hvilke hensyn der efter miljøstyrelsens opfattelse bør indgå i vurderingen af, hvorvidt fritagelse for afleveringspligten kan meddeles.

F. eks. bør det være en forudsætning for lokal forbrænding af olieaffald, at der kun forbrændes olieaffald af ensartet kvalitet. Endvidere omtales, hvilke krav der skal stilles til fyringsanlæggene.

Det er miljøstyrelsens opfattelse, at de nye regler om olieaffald stort set fungerer efter hensigten, og at der således ikke på nuværende tidspunkt ses at være grund til at foretage en stramning af reglerne med henblik på at give Kommunekemi monopol på behandling af olieaffald.

Det er endvidere styrelsens opfattelse, at udnyttelse af olieaffald til fyringsformål på dertil indrettede fyringsanlæg ud fra en energimæssig og miljømæssig vurdering kan finde sted på forsvarlig måde.«

Ifølge miljøstyrelsens oplysninger skulle der ikke umiddelbart være behov for at ændre de nuværende regler. På denne baggrund finder jeg ikke anledning til at foretage videre på nuværende tidspunkt, men jeg vil naturligvis følge udviklingen på området nøje, idet jeg – som jeg tidligere har udtalt – lægger megen vægt på en effektiv miljø- og ressourcemæssigt forsvarlig udnyttelse af olieaffaldet.

Til ministeren for skatter og afgifter (26/6 78) af:

Thorndahl (FP):

»Indebærer regeringens påtænkte skattereform, at det offentlige skal yde fuld erstatning for det samfundsskabte værditab på al fast ejendom?«

(Spm. nr. 906).

Begrundelse.

I redegørelsen for regeringens påtænkte skattereform defineres den »samfundsskabte værditilvækst« på følgende måde: »Den reelle kapitalgevinst kan tænkes opgjort som forskellen mellem værdien af ejendommen på afståelsestidspunktet, eventuelt omregnet til kontantværdien, og værdien på anskaffelsestidspunktet, eventuelt ligeledes omregnet til kontantværdien, idet anskaffelsesværdien indeksreguleres på prisudviklingen i perioden frem til afståelsestidspunktet.« I redegørelsen anføres, at identiske enfamiliehuse i gennemsnit viser en årlig stigning på ca. 15 pct., og da forbrugerprisindekset i samme periode steg med ca. 11 pct., hævder regeringen, at den årlige reelle kapitalgevinst for identiske enfamiliehuse var på 4 pct. Ifølge regeringens tankegang er disse 4 pct. samfundsskabte værditilvækst, som derfor tilhører samfundet og ikke ejeren. Konsekvensen af denne tankegang må naturligvis være, at i de tilfælde, hvor den årlige nominelle kapitalgevinst er mindre end forbrugerprisindekset, må der på tilsvarende måde være tale om et samfundsskabte værditab, som det offentlige med samme grad og rimelighed må erstatte ejerne. Af statsskattedirektoratets publikation om vurderingen af landets faste ejendomme pr. 1. april 1977 fremgår, at der for følgende typer ejendomme mellem 15. og 16. almindelige vurdering kan konstateres et samfundsskabte tab: Rene beboelsesejendomme med 9 lejligheder og derover. Blandede beboelses- og forretningsejendomme. Rene forretningsejendomme. Fabrik- og lagerejendomme.

Lægges regeringens definition af samfundsskabte værditilvækst til grund, kan det samlede samfundsskabte værditab beregnes til ca. 16 mia kr. over 4 års perioden mellem 15. og 16. almindelige vurdering.

Besvarelse (29/6 78):

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):